

[Guldberg.]

Det rigtige ville altså være at frigøre disse 70 kommuner fra de midlertidige bestemmelser, men naturligvis lade kommunalbestyrelserne i de enkelte kommuner, som det skete i perioden efter 1966, tage stilling til, om de har brug for visse overgangsordninger. Venstre har peget på én måde at gøre det på. Der kan jo være andre, der kan bruges, det skal man ikke hænge sig i.

Hvad har man så i posen i forbindelse med ligningsloven til parcelhuse, ejerlejligheder og andre former for egen bolig? Ja, læser man specielt det første ændringsforslag til § 1, så fastslår man i dette ændringsforslag — som altså er det, vi vil komme til at stemme om i hvert tilfælde — at man vil have lejeværdien op på 4 pct. af ejendomsværdien op til 500.000 kr., 6 pct. over 500.000 kr. indtil 700.000 kr. og så 8 pct. af resten. Dette gælder både de huse, der kommer til efter en ny skæringsdag, den 8. juni, og de huse, der handles efter denne skæringsdag. Af denne bestemmelse må jeg og mit parti i hvert tilfælde drage den konklusion, at når man gør dette, og altså ikke knytter det til en bestemt vurdering — det må jo betyde, at man regner med, det først og fremmest er 15. vurdering, der skal være gældende — så afslører man for så vidt gennem den bestemmelse, hvad man i flertallet mener er en rimelig fastsættelse af lejeværdi for egen bolig, i hvert tilfælde frem til et eller andet tidspunkt. Så siger man noget indpakket noget om, at der skal foregå en afvikling. Jeg skal såmænd ikke bebrejde forslagsstillerne det, for de har jo heller ikke haft mulighed for selv at gennemarbejde det til bunds, men ingen kan jo sige noget om, hvad det egentlig er, der kommer ud af det. Man lægger åbenbart dette niveau op som noget, man vil sigte efter.

Nu ved jeg godt, at man kan historieforke, man kan tale om, hvad der blev fastsat i den forrige regerings tid, og hr. Svend Jakobsen interesserede sig også for forholdene omkring århundredskiftet, og det kan være meget godt alt sammen. Men det, der

tæller, og det, man spørger om — uden for denne sal i hvert tilfælde — er ikke så meget, hvad nogen har sagt i 1903 eller på et andet tidspunkt, men det er det rent praktiske, kontante spørgsmål: hvad betyder disse forslag i praksis for de mennesker, som sidder i deres egne huse? Vi har et vurderings-system, som fører til, at man får ejendomsværdierne opvurderet. Finansministeren har gang på gang nægtet at gå ind på vores tanke om en kontantvurdering, så man i hvert tilfælde fik det hold på det. Det betyder, at denne form for afgift, som er identisk med den, der har været gældende på et tidligere tidspunkt og blev indført under den forrige regering, nu indebærer en mulighed for stadig større og større byrder, rent faktisk forhøjelser af de skattepligtige indkomster for folk, der bor i egen bolig. Det kan man ikke klare blot ved med en håndbevægelse at sige: det står i loven! eller: det har stået der en gang før! eller: det har nogle andre indført! eller det er et gammelt princip, for det kan folk ikke betale deres skatter med. Det er ikke klaret med det.

Finansministeren skylder mig stadig svar på det spørgsmål, jeg stillede ham under første behandling: hvordan skal man få det, man her har stillet op, til at passe for ganske almindelige mennesker med ganske almindelige indkomster og i ganske almindelige huse? Ved finansministeren stadig ikke, at der er folk med mellemindkomster på 50.000-60.000 kr., som er så højt beskattet, at de næsten ikke får noget ud af at tjene mere? Vil finansministeren forklare, hvordan sådanne mennesker skal få mulighed for at betale op til flere tusinde kroner mere, når de får indkomsten forøget med en indtægt, som de ikke har oppebåret, men som er lagt oven i det, de faktisk har tjent? Hvordan vil finansministeren forklare, at de skal få råd til det uden at tjene mere? Og hvordan vil han forklare, at de kan få råd til det ved at tjene mere? Den del af regnestykket kan ikke gå op. Man henviser her til de bestående tilstande og ser ganske bort fra det rent praktiske problem. Jeg ved, man kan